

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **L. O.**,
bytem X
zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským,
advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**,
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8. 3. 2018, č. j. KUJI 18737/2018, sp. zn. OOSČ 130/2018
OOSC/37,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností, oddělení správního a přestupkového (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 12. 2017, č. j. OSČ-Př-

- 196/2017-JI-19 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, spáchaného ve formě zavinění z nedbalosti, kterého se dopustil tím, že dne 17. 3. 2017 v době od 10:40 hod do 10:45 hod v obci Třebíč na pozemní komunikaci na ulici Průmyslová ve směru od benzinové stanice ICOM řídil motorové vozidlo tov. Zn. X, reg. zn. X, a vjel do úseku řádně označeného dopravní značkou B2 – „Zákaz vjezdu všech vozidel“. Tímto jednáním tedy žalobce porušil ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 000,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce svou žalobou ze dne 14. 5. 2018, doručenou krajskému soudu téhož dne, brojil proti napadenému, jakož i proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž své žalobní námitky uplatnil následovně.
5. Žalobce měl za to, že byl zkrácen rozhodnutím žalovaného a také v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu I. stupně na svých právech. Napadeným rozhodnutím byl porušen správní řád a silniční zákon, a to tím, že nezákonným rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, a dále tím, že žalovaný rozhodl v rozporu se zákonem a s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v předmětné oblasti.
6. V první žalobní námitce žalobce uvedl, že podal v zákonné lhůtě proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání a uvedl, že jej odůvodní do 30 dnů. Následně mu byla správním orgánem I. stupně doručena výzva k doplnění odvolání. Žalobce odvolání odůvodnil podáním ze dne 30. 1. 2018. V rozhodnutí je však uvedeno, že podání nebylo v souladu s ustanovením § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v zákonné lhůtě 5 dnů potvrzeno. Žalobce měl za to, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, kterým byl zkrácen na svých procesních právech v řízení, když nebylo zohledněno jeho doplnění odvolání, a na místo toho mu bylo doručeno napadené rozhodnutí. Žalobce trval na tom, že odvolání doplnil. Pokud své podání opomněl podepsat, měly jej správní orgány vyzvat k doplnění podpisu, což však neučinily. I přes výše uvedené bylo povinností žalovaného se odvolacími námitkami zabývat. Indicií pro záměr odvolání odůvodnit bylo i to, že

žalobce ve svém odvolání uvedl, že jej doplní dodatečně do 30 dnů. Sama skutečnost, že žalobce avizoval záměr následně odvolání doplnit, což také učinil, nezbavovala správní orgány povinnosti před vydáním rozhodnutí o odvolání žalobce vyzvat opakovaně podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění podpisu. Pro vyhodnocení námitky je přitom rozhodující díkce ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Za daného skutkového stavu bylo povinností správního orgánu I. stupně předat doplněné odvolání žalovanému, byť bylo odesláno jen emailem. Správní orgány si byly vědomy odvolacích námitek žalobce a měly se s nimi zákonným způsobem vypořádat.

7. Dle žalobce je tedy evidentní, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami žalobce, nicméně i tak nepostupoval v souladu se zákonem, neboť nejen samotné rozhodnutí, nýbrž i řízení, které jeho vydání předcházelo, je zatěžkáno celou řadou rozporů s právními předpisy. Žalobce sdělil, že mu předvolání k ústnímu jednání nebylo doručeno s dostatečným předstihem, jak vyplývá ze správního řádu. Jednání dne 20. 11. 2017 tak proběhlo v rozporu se zákonem. V provedení ústního jednání žalobce spatřoval nezákonný postup. Žalobce předpokládal, že byl dodržen zákon a že ve věci jednáno nebylo. O to víc za situace, kdy měl proběhnout výslech zasahujících strážníků městské policie (dále jen „MP“). Oprávněná úřední osoba správního orgánu I. stupně však ve věci vydala rozhodnutí.
8. Nezákonný postup se pak opakoval ještě jednou, a to když žalobce vznesl v okamžiku, kdy se dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného a dalších úředních osob, námitku podjatosti v rámci odůvodnění odvolání. Žalovaný však pouze chybně tvrdí, že žádné doplnění odvolání nebylo doručeno.
9. Dle žalobce se správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal ani se zaviněním, když tuto nezákonnost nezhojil ani žalovaný. Zavinění je nutné prokázat a řádně odůvodnit, nikoliv jen konstatovat. V případě žalobce však nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění domnělého přestupku, proto jsou napadená rozhodnutí nezákonná.
10. Žalobce v odvolání dále uvedl, že jednáním žalobce nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, respektive, že se s tímto aspektem žalovaný zákonným způsobem nevypořádal. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jsou správní orgány povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, tj. otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního. A teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněné/ho byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost řízení zastavit. Dle žalovaného je nicméně materiální aspekt přestupku naplněn vždy, když dojde k porušení zákona, což je dle žalobce chybný závěr. Z rozhodnutí vůbec nevyplývá, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni tvrzeným jednáním žalobce. Správní orgán

- I. stupně ani žalovaný se vůbec nezabývali povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě. Správní orgány ovšem na toto prokazování rezignovaly. I kdyby byl prokázán skutek, kterým byl žalobce shledán vinným, není tento skutek přestupkem, neboť nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku.
11. Žalobce poukázal na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce z absence obecně vyjádřeného poučení na předvolání nebyl schopen seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít správní orgán I. stupně opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí. Žalobce se neúčastnil ústního jednání, proto důvodně předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, že ve věci bylo jednáno a bude mu umožněno vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí. Správní orgán však toto neučinil a žalobce byl opětovně zkrácen na svých právech (k tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 248). Žalobce nemohl seznat, zda bude mít správní orgán I. stupně shromážděny všechny podklady po provedeném ústním jednání či později. I z tohoto důvodu tak žalobce považoval správní řízení a obě rozhodnutí správních orgánů za nezákonná.
12. Správní orgány ani nevyslechly spolujezdce žalobce, a to přesto, že žalobce uvedl, že to byl spolujezdec, kdo řídil vozidlo v době tvrzeného jednání, ale nikoliv už v okamžiku, kdy k vozidlu přišla hlídka MP. A to vše za situace, kdy svědek X vypověděl, že se jim vozidlo na 5 – 7 sekund ztratilo z dohledu.
13. Ve správním spisu není dle žalobce jediný důkaz, že došlo ke skutku, za který je uznán vinným. Rozhodnutí správního orgánu musí splňovat požadavky kladené na jeho obsah procesními řády a musí být z něj seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým skutkovým i právním závěrům dospěl. Z výpovědi strážníků MP nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Nelze dovodit registrační značku vozidlo a jeho tovární značku. Výpovědi strážníků MP mají velmi omezenou důkazní hodnotu v posuzované věci. Řádné zadokumentování protiprávního jednání na místě je nezbytným předpokladem pro jeho následné a úspěšné dokazování v budoucnu vedeném řízení. V tomto případě nedošlo ke spáchání daného skutku nejen na místě, které uvedly správní orgány, ale nedošlo k jeho spáchání vůbec.
14. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 7. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil.
16. K námitce nezohlednění doplnění odvolání žalovaný odkázal na své rozhodnutí, kde bylo uvedeno, z jakých důvodů nebylo k podání žalobce přihlíženo. Vzhledem k tomu, že podání žalobce nebylo v zákonem stanovené lhůtě způsobem dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu potvrzeno, správní orgán k němu jako k podání nepřihlížel, a nebylo ani jeho zákonnou povinností vyzývat podatele k jeho doplnění. Žalovaný tedy „odvolací“ námitky žalobce obsažené v elektronickém podání nevypořádal a vycházel z toho, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, v němž napadá prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu.

17. Žalovaný dále uvedl, že předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno fikcí dne 13. 11. 2017, tedy s více než pětidenním předstihem. To, že se k němu žalobce nedostavil a jednání včetně dokazování proběhlo v jeho nepřítomnosti, nemůže jít k tíži správním orgánům, neboť správní orgán I. stupně měl v zákoně oporu konat ústní jednání v nepřítomnosti řádně předvolaného a neomluveného žalobce. Pokud žalobce přebíral v průběhu řízení veškeré písemnosti od správního orgánu prostřednictvím fikce doručení, musí si být vědom důsledků, které z toho vyplývají. Žalobce byl o těchto skutečnostech v předvolání náležitě poučen, stejně jako o skutečnosti, že se v rámci ústního jednání může seznámit se spisovým materiálem a vyjádřit se k němu. Namítaná nemožnost vyjádřit se k podkladům je tedy nedůvodná.
18. Správní orgán vychází z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. V případě žalobce došlo k porušení zákazové značky, kdy toto samo o sobě kromě formálního znaku jednoznačně naplnilo i znak materiální, neboť zájem chráněný zákonem, aby v provozu na pozemních komunikacích byly dopravní značky vždy dodržovány, porušen byl. Z přiložené fotodokumentace a videozáznamu nevyplývá, že by viditelnost v daném okamžiku byla jakkoliv zhoršena. Rovněž stav komunikace nemůže mít na nerespektování dopravního značení vliv. Skutečnost, že správní orgán ve svém rozhodnutí posoudil materiální znak přestupku pouze v obecné rovině a míru společenské škodlivosti více nespecifikoval, nemůže způsobovat nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť v daném případě nebylo prokázáno, že by zde existovaly významné okolnosti, které by vyloučily, že zájem chráněný zákonem porušen nebyl.
19. Námitku, že ve spisu chybí jakýkoliv důkaz o vině žalobce, označil žalovaný za irelevantní, neboť vina žalobce byla prokázána na základě listinných důkazů, videozáznamu a zejména pak svědeckých výpovědí zasahujících policistů, přičemž všechny tyto podklady jsou nedílnou součástí spisové dokumentace a správní orgán se jejich hodnocením v rozhodnutí zabýval.
20. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
22. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu

byl v době vydání rozhodnutí
(§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

23. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
24. K posouzení námitky týkající se žalobcem tvrzeného nezákonného postupu žalovaného, spočívajícího v nepřihlédnutí k jím zaslanému doplnění odvolání, zjistil soud z obsahu správního spisu následující.
25. Správním orgánem bylo dne 6. 12. 2017 vydáno prvostupňové rozhodnutí. Dle doručky k stejnopisu písemného vyhotovení zaslaného žalobci si žalobce písemnost nepřevzal, písemnost byla připravena k vyzvednutí dne 8. 12. 2017 a jelikož si žalobce písemnost v úložní době nepřevzal, byla mu doručena fikcí dne 18. 12. 2017. Dne 22. 12. 2017 byla žalobci písemnost vložena do schránky. Dne 3. 1. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 2. 1. 2018, ve kterém žalobce mj. uvedl, že bude odvolání doplněno do 30 dnů. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci dne 8. 1. 2018 výzvu, č. j. OSČ-PŘ-196/2016-JI-21, ve které žalobce žádal, aby své podání doplnil nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení výzvy, neboť podání neobsahovalo předepsané náležitosti ve smyslu ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Výzva byla žalobci doručena fikcí dne 22. 1. 2018, neboť dle přiložené doručky k zásilce byla připravena k vyzvednutí již 12. 1. 2018 a dne 26. 1. 2018 byla žalobci vhozena do schránky. Dne 30. 1. 2018 bylo na e-podatelnu správního orgánu I. stupně doručeno podání žalobce v elektronické podobě, které nebylo podepsáno zaručeným elektronickým podpisem, přičemž toto podání bylo nadeepsáno jako „Odůvodnění odvolání proti rozhodnutí“. Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval následující: *„Stejnopis písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí byl odvolateli doručen fikcí dne 18. 12. 2017, a ten proti rozhodnutí podal dne 2. 1. 2018, tj. v zákonem stanovené 15ti denní lhůtě „blanketní“ odvolání. Jelikož odvolání nesplňovalo obligatorní náležitosti stanovené v ust. § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu, vyzval správní orgán I. stupně odvolatele k jeho doplnění, a to ve lhůtě do 5 pracovních dnů ode dne doručení výzvy (výzva odvolateli doručena dne 22. 1. 2018). V poslední den zákonné lhůty (30. 1. 2018) doručil odvolatel na E-podatelnu správního orgánu I. stupně elektronicky nepodepsané podání, obsahující odůvodnění odvolání. Podání nebylo v souladu s ust. § 37 odst. 4 správního řádu v zákonné lhůtě 5 dnů potvrzeno (nedoplněno podepsaným podáním). (...) Vzhledem ke skutečnosti, že „blanketní“ odvolání bylo odvolatelem doplněno podáním, které nesplňovalo podmínky „podání“ stanovené v ust. § 37 správního řádu a nelze tak na něj jako na podání pohlížet, krajský úřad se jeho obsahem nezabýval a vycházel tak z toho, že se odvolatel domáhá zrušení celého rozhodnutí (viz § 82 odst. 2 správního řádu).“*
26. Dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je

do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.

27. Podání lze obecně charakterizovat jako projev vůle subjektu, který ho činí, a podle správního řádu (§ 37 odst. 1) představuje obecnou formu úkonu směřujícího vůči správnímu orgánu.

Ke konkrétní formě tohoto úkonu správní řád (§ 37 odst. 4) stanoví, že ho je možno učinit kromě tradičních způsobů (písemně nebo ústně do protokolu) také v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem podle zákona č. 227/2000 Sb.,

o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů (zákon o elektronickém podpisu), ve znění pozdějších předpisů. Další technické prostředky (zejména dálkopis, telefax nebo veřejná datová síť bez použití zaručeného elektronického podpisu) jsou přípustné

s podmínkou, že budou do 5 dnů doplněny nebo potvrzeny způsobem uvedeným v předchozí větě.

28. Správní řád upravuje tři základní technické způsoby, jimiž je možné podání učinit, aby s tímto úkonem účastníka byly spojeny právní účinky, a to písemně, ústně do protokolu nebo

v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Podání učiněné v jiné formě, např. prostřednictvím veřejné datové sítě (internetu) bez použití zaručeného elektronického podpisu, tj. běžným e-mailem, jako tomu bylo v projednávaném případě, přitom není a priori vyloučeno, pokud je následně (do 5 dnů) potvrzeno jedním ze tří shora uvedených technických způsobů preferovaných správním řádem. Tato „neformální“

či „nouzová“ forma podání je vhodná v těch případech, kdy zejména z časových důvodů nelze učinit podání v řádné formě, neboť lhůta je zachována, bylo-li původní „neformální“ podání učiněno ve stanovené lhůtě (srov. Vedral, J.: Správní řád, komentář, RNDr. Ivana Exnerová – BOVA POLYGON, Praha, 2006, s. 274).

29. To znamená, že podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě – internetu – nemusí být podepsáno zaručeným elektronickým podpisem za podmínky, že je do 5 dnů potvrzeno

v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, popřípadě doplněno písemně nebo ústně do protokolu. Žalobce však své podání učiněné v elektronické podobě bez zaručeného elektronického podpisu, tj. podání učiněné mimo zákonem předepsanou formu, nijak nedoplnil a na jeho podání se hledí jako by nebylo učiněno. Nelze proto hovořit ani o právních účincích žalobcem učiněného podání a krajský soud se ztotožňuje se závěrem přijatým správními orgány, dle kterých k nepotvrzenému podání žalobce (odůvodnění odvolání) nemohlo být za dané situace přihlíženo a s ohledem na podání toliko blanketního odvolání bylo nutné rozhodnutí přezkoumat jako celek bez návaznosti na konkrétní odvolací námitky. Jestliže žalobce v předmětném podání uplatnil rovněž námitku podjatosti oprávněné úřední osoby a dalších osob, nemohly se správní orgány ze shodných důvodů zabývat ani touto námitkou.

30. Krajský soud přitom považuje za nutné poznamenat následující.

31. Základním problémem právní jistoty úkonů učiněných prostřednictvím veřejné datové sítě (internetu) je skutečnost, že zprávy takto zaslané postrádají záruku, že byly poslány určitou osobou a že při jejich přenosu nedošlo k jejich pozměnění. Tento problém je řešen prostřednictvím elektronického podpisu, který spočívá v nahrazení klasického podpisu

na papíru podpisem elektronického dokumentu, při současném zachování nebo dokonce zvýšení bezpečnosti. Základní rámec právní regulace elektronického podpisu je dán zákonem o elektronickém podpisu, který rozlišuje elektronický podpis a zaručený elektronický podpis. **Elektronickým podpisem** se rozumí údaje v elektronické podobě, které jsou připojené k datové zprávě nebo jsou s ní logicky spojené, a které slouží jako metoda k jednoznačnému ověření identity podepsané osoby ve vztahu k datové zprávě [viz § 2 písm. a) zákona

o elektronickém podpisu]. Podle této definice se může jednat i o pouhý naskenovaný podpis, osobní identifikační číslo, stejně tak jako o pouhé jméno odesílatele uvedené v e-mailu, atp. **Zaručeným elektronickým podpisem** se rozumí elektronický podpis, který splňuje následující požadavky:

1. je jednoznačně spojen s podepisující osobou,
2. umožňuje identifikaci podepisující osoby ve vztahu k datové zprávě,
3. byl vytvořen a připojen k datové zprávě pomocí prostředků, které podepisující osoba může udržet pod svou výhradní kontrolou,
4. je k datové zprávě, ke které se vztahuje, připojen takovým způsobem, že je možno zjistit jakoukoliv následnou změnu dat [viz § 2 písm. b) zákona o elektronickém podpisu].

32. Zaručený elektronický podpis je informace v elektronické podobě, jejímž obsahem jsou digitální data, která podepisující osoba vytváří pomocí svého soukromého klíče a zajišťuje jimi integritu a nepopiratelnost původu podepsaných dat. Jde o bezpečnější formu elektronického podpisu, která svazuje podepsaný dokument s vlastníkem specifického šifrovacího klíče. Takový elektronický podpis umožňuje ověření, že odesílatel je skutečně tím, za koho se vydává, a že datová zpráva nebyla modifikována od doby svého podepsání. Zaručený elektronický podpis je tak v současné době jedním z hlavních nástrojů identifikace a autentizace osob v prostředí internetu, přičemž identifikaci lze zjednodušeně vymezit jako zjištění identity subjektu, zatímco autentizaci jako ověření, že subjekt je tím, za koho

se prostřednictvím této identity vydává (srov. Smejkal, V. a kol.: Právo informačních a telekomunikačních systémů, 2. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2004.

s. 79).

33. To je také důvodem, proč jednotlivé procesní právní předpisy postupně umožnily činit podání v elektronické formě s tím, že pokud např. žalobce zaslal žalobu elektronicky bez ověřeného podpisu a ve lhůtě tří dnů ji nepotvrdil písemným originálem (§ 37 odst. 2 s. ř. s.), soud k ní neměl přihlídnout, řízení o ní neměl vůbec zahajovat, neboť slovy § 32 s. ř. s. žádný návrh soudu nedošel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 1 Afs 133/2006 - 48). Bylo-li proto podání obsahující úkon, jímž se disponuje

řízením nebo jeho předmětem, učiněno elektronicky bez elektronického podpisu, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál,

jenž v sobě zahrnuje nejen původní vyhotovení v listinné podobě, nýbrž i původní vyhotovení elektronického podání s elektronickým podpisem splňujícím požadavky zákona

o elektronickém podpisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Afs 81/2006 - 77, publikovaný pod č. 1142/2007 Sb. NSS).

34. Lze tedy vysledovat poměrně jasnou vazbu procesních účinků elektronického podání na jeho elektronické podepsání, případně jiné doplnění, jež vychází primárně z ustanovení

§ 11 odst. 1 zákona o elektronickém podpisu, dle něhož *v oblasti orgánů veřejné moci je možné*

za účelem podpisu používat pouze zaručené elektronické podpisy a kvalifikované certifikáty vydávané akreditovanými poskytovateli certifikačních služeb (dále jen "uznávaný elektronický podpis"). To platí i pro výkon veřejné moci vůči fyzickým a právnickým osobám. Pokud je uznávaný elektronický podpis užíván v oblasti orgánů veřejné moci, musí kvalifikovaný certifikát obsahovat takové údaje, aby osoba byla jednoznačně identifikovatelná. Strukturu údajů, na základě kterých je možné osobu jednoznačně identifikovat, stanoví ministerstvo prováděcím právním předpisem.

35. Proto také správní řád v ustanovení § 37 odst. 5 stanoví obligatorní náležitost elektronického podání se zaručeným elektronickým podpisem a ten, kdo takové podání činí, musí uvést rovněž poskytovatele certifikačních služeb, který vydal jeho certifikát a vede jeho evidenci, nebo připojit daný certifikát ke svému podání. Poskytovatelem certifikačních služeb je fyzická osoba, právnická osoba nebo organizační složka státu, která vydává certifikáty a vede jejich evidenci, případně poskytuje další služby spojené s elektronickými podpisy [§ 2 písm. h) zákona o elektronickém podpisu]; certifikátem je datová zpráva, která je vydána poskytovatelem certifikačních služeb, spojuje data pro ověřování elektronických podpisů s podepisující osobou a umožňuje ověřit její identitu, nebo spojuje data pro ověřování elektronických značek s označující osobou a umožňuje ověřit její identitu [§ 2 písm. k) zákona o elektronickém podpisu].

36. Z výše uvedeného je zřejmé, že pro to, aby elektronická komunikace účastníka řízení se správním orgánem měla předpokládané procesní účinky, je nutno používat elektronický podpis splňující požadavky ve smyslu zákona o elektronickém podpisu, případně dané elektronické podání doplnit způsobem předpokládaným ve správním řádu (§ 37 odst. 4). Takové podání je pak postaveno naroveň klasickému podání v písemné podobě či ústnímu podání do protokolu. Pokud by žalobce učinil podání, které by bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, ale postrádalo by některou z předepsaných obsahových náležitostí, bylo by povinností správního orgánu v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu žalobce vyzvat k jejich doplnění, což správní orgán I. stupně správně učinil např. v případě výzvy k doplnění blanketního odvolání. Pokud však žalobce neučinil podání v zákonem stanovené formě, bylo třeba postupovat podle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, tj. podání do 5 dnů písemně nebo ústně do protokolu potvrdit či opatřit elektronickým podpisem. Nepostupoval-li žalobce dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, pak jeho

podání, nebylo způsobilé vyvolat právní účinky a nelze k němu vůbec přihlížet, ani odstraňovat jeho případné obsahové vady. Správní orgán vždy přihlíží k podáním učiněným zákonem předepsanou formou, podání učiněná jinou formou se stanou v řízení relevantní pouze za předpokladu jejich následného doplnění (do 5 dnů) některou z uvedených kvalifikovaných forem podání. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom jasně vyplývá, že podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě – internetu – bez zaručeného elektronického podpisu je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat (viz rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 - 70, publikovaný pod č. 2041/2010 Sb. NSS).

37. Krajský soud závěrem k této námitce nad rámec všeho výše uvedeného poznamenává, že mu z obsahu správního spisu neuniklo, že žalobce si byl nepochybně vědom povinností, které mu stran potvrzení nepodepsaného elektronického podání dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu vyplývají, neboť již v průběhu správního řízení zaslal správnímu orgánu I. stupně na e-podatelnu ručně podepsanou kopii odporu proti příkazu bez zaručeného elektronického podpisu, přičemž k tomuto podání výslovně napsal: „Dobrý den, zasílám podepsaný dokument. Zašlu ho do 5 dnů také písemně poštou, jak ukládá správní řád.“ Pouze na svou liknavost se tak v případě odvolání připravil o možnost přezkumu prvostupňového rozhodnutí žalovaným s ohledem na konkrétní odvolací námitky. Soud proto tuto námitkou v celé jeho obsáhlosti vyhodnotil jako nedůvodnou.
38. Pokud se týká námitky doručení předvolání k ústnímu jednání s nedostatečným předstihem, uvádí k tomuto soud následující.
39. Podle ustanovení § 59 správního řádu *správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.*
40. Podle ustanovení § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*
41. Krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že předvolání k ústnímu jednání, nařízenému na den 20. 11. 2017, bylo žalobci zasláno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na jeho aktuální adresu. Z dodejky založené ve správním spise

vyplývá, že adresát (žalobce) nebyl při doručování zásilky zastížen, proto byla zásilka připravena k vyzvednutí dne

3. 11. 2017. Žalobce byl o uložení zásilky vyrozuměn a bylo mu zanecháno poučení. V úložní době si žalobce zásilky nevyzvedl, proto byla zásilka dne 20. 11. 2017 vložena žalobci

do schránky. Za této situace nastaly účinky doručení dne 13. 11. 2017 marným uplynutím úložní lhůty na základě právní fikce dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu.

42. Doručení zásilky bylo provedeno v souladu se zněním správního řádu účinným v době doručování písemnosti, konkrétně s jeho ustanovením § 23 ve spojení s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu. Za popsaneho skutkového stavu je třeba mít za to, že žalobci v důsledku fikce doručení zásilka doručena byla a že účinky doručení nastaly, a to již dne

13. 11. 2017. Žalobce byl tudíž k ústnímu jednání předvolán s více než pětidenním předstihem. To, že byla žalobci zásilka vložena do schránky dne 20. 11. 2017, tedy fakticky v den nařízeného ústního jednání, na účinnosti doručení předvolání ničeho nemění. Skutečnost, že si žalobce zásilku v úložní době řádně nepřevzal, jde čistě k jeho tíži. Pokud

si žalobce přebíral veškeré písemnosti zasílané mu správními orgány pouze prostřednictvím fikce doručení, musel si být vědom případných negativních důsledků, které jsou s tímto způsobem doručení spojeny. Lze proto uzavřít, že žalobce byl o konání ústního projednání přestupku řádně a včas vyrozuměn dopředu.

43. Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného předpokládá součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému vytvořil podmínky pro výkon tohoto práva. Jde především o nutnost obviněného řádně a včas předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného však v praxi vyžaduje jistý stupeň součinnosti také ze strany obviněného. Tu lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, v těch (svým charakterem výjimečných) případech, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce. Právo obviněného na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může a má napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Výkon tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn. Na obviněného tak lze v souvislosti s výkonem práva na projednání přestupku v jeho přítomnosti klást požadavky zaručující, že ústní jednání o přestupku bude možné efektivně uskutečnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012 - 60).

44. Uvedené požadavky se pak týkají především situace, kdy se z důvodů na své straně nemůže obviněný účastnit již nařízeného jednání o přestupku a souvisí s omluvou z jednání.

V případě, že se obviněný z přestupku ústního jednání nemůže účastnit a svou nepřítomnost náležitě omluví, nelze ústní jednání konat a musí být odročeno. Pokud byl naopak obviněný řádně předvolán a bez omluvy se nedostavil, přičemž se před samotným jednáním omluvit mohl, ústní jednání o přestupku může proběhnout i bez účasti obviněného (srov. § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Omluva v těchto případech hraje rozhodující roli pro postup správního orgánu. Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá. To předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevantnost důvodů, o něž se opírá. Obviněný z přestupku má díky tomu možnost dosáhnout odročení jednání

z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku (viz výše uvedený rozsudek č. j. 9 As 101/2012 - 60).

45. Krajský soud v tomto ohledu poznamenává, že žalobce byl k ústnímu jednání řádně předvolán a bez jakékoliv omluvy se k jednání nedostavil, ačkoliv se před samotným jednáním omluvit mohl. Za takových okolností byl správní orgán I. stupně oprávněn konat ústní jednání i v nepřítomnosti žalobce, jakož i v jeho průběhu vyslechnout předvolané svědky. Jestliže žalobce nesprávně a nepodloženě předpokládal, že jednání nebude provedeno, ačkoliv si tuto domněnku nikterak neověřil, jedná se opět o skutečnost, která jde k tíži pouze žalobci a nelze ji přenášet na správní orgány, které svým povinnostem zcela dostály. I tato námitka je proto nedůvodná.
46. V této souvislosti se krajský soud neztotožnil rovněž s námitkou, že žalobci nebyla dána před vydáním prvostupňového rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, resp. vyjádřit se k věci a navrhnout důkazy.
47. Dle ustanovení § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu platí, že není-li stanoveno jinak, *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*
48. Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Zmiňované ustanovení předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky sám vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (srov. VEDRAL, J., *Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*. Praha: Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, s. 402 – 403, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015 - 44).

49. Toto ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29, kde bylo uvedeno následující: „V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 01. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 - 21).“
50. Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. Soud ve správním spise ověřil, že předvolání k jednání nařízenému na den 20. 11. 2017 adresované žalobci obsahovalo mj. poučení, že má žalobce právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, bude mít právo vyjádřit své stanovisko a realizovat své právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům i ke způsobu jejich zjištění. To, že žalobce svého práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí bez náležité a důvodné omluvy nevyužil, není pochybením správního orgánu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 7/2016 - 22). Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „(...) byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo znovu po provedeném jednání, tj. po formálním ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že městský úřad po skončení jednání další podklady do spisu nedoplňoval, účel § 36 odst. 3 správního řádu byl naplněn“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 7/2016 - 22, k této problematice srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29).
51. Soud proto neměl sebemenší důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku č. j. 8 As 54/2013 - 29. Ostatně k obdobnému závěru dospěl taktéž Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012 - 28, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 240/2015 - 58, či ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016 - 24.
52. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce, že ze strany správních orgánů nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění přestupku.
53. V nyní projednávané věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že žalobce „(...) je vinen že se z nedbalosti dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu“, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je poté na straně 4 uvedeno: „Vzhledem

k tomu, že správní orgán rozhodoval v nepřítomnosti obviněného a nemohl se ho dotázat na důvody nerespektování dopravní značky, konstatuje, že přestupek, jehož skutkovou podstatu obviněný naplnil, byl spáchán ve formě minimálně nevědomé nedbalosti, kdy naplnění skutkové podstaty přestupku je již forma nevědomé nedbalosti zcela postačující. Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“

54. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
55. Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.
56. Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
57. Krajský soud k tomuto předně uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 4 zákona o přestupcích).
58. Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Dle názoru krajského soudu proto postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
59. Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění žalobce je poté vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 12.

2005 sp. zn. 2 To 124/2005). Taková situace však v případě žalobce nenastala, když tento naopak situaci (resp. zavinění žalobce) posoudil zcela ve prospěch žalobce.

60. Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Krajský soud nezastírá, že správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Zejména proto, že jako forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatována nedbalost, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté minimálně nevědomá nedbalost. Žalobce tak jednoznačně jednal minimálně (alespoň) nedbalostně. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což ve smyslu všeho výše uvedeného zcela postačuje. Úvaha správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku v nedbalosti nevědomé poté byla učiněna v závěru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přičemž z tohoto (byť velmi obecného zdůvodnění) je nepochybné, že správní orgán I. stupně posuzoval zavinění žalobce jako nedbalost nevědomou, přičemž tuto skutečnost rovněž uvažoval při rozhodování o druhu a výši sankce. Žalovaný tedy zcela správně akceptoval odůvodnění ohledně formy zavinění jako dostatečné.
61. Krajský soud proto tuto námitku žalobce v celé její stručnosti vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech, když je z tohoto jednoznačně seznatelné, že přestupek byl žalobcem spáchán z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje, přičemž správní orgány tyto své závěry srozumitelně a v dostatečné míře zdůvodnily.
62. Pokud se týká námítky stran materiálního znaku přestupku, musí soud předně poznamenat, že nedodržení povinnosti vyplývající z ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona je za přestupek označeno v ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Formální stránka přestupku ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích tedy naplněna byla. Nedodržení povinnosti vyplývající z ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona, tedy porušení povinnosti řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, bylo přestupkem ohrožovacím. Zejména u dopravních přestupků ohrožovacích bude obvykle formální a materiální stránka přestupku splývat, neboť škodlivým následkem v nyní posuzované věci bylo již porušení zákonných povinností (*mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, a tam citovaná judikatura). Podle zdejšího soudu tedy byla naplněna i materiální stránka přestupku sama o sobě dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Zájem společnosti, který byl v daném případě ohrožen, byla bezpečnost a plynulost silničního provozu. Právě nerespektování dopravního značení je jedním z hlavních faktorů vzniku dopravních nehod, které může mít vliv

na zdraví a životy účastníků silničního provozu. V daném případě tedy nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě postačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce vykonával činnost (nerespektoval dopravní značení), kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Jestliže žalobce argumentoval tak, že se správní orgány měly zabývat tím, kolik se v daném místě a čase nacházelo účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni, jaké byly povětrnostní vlivy, stav vozovky, či viditelnost v daném místě, nelze tyto bez dalšího označit za důvody pro absenci materiální stránky přestupku. Krajský soud k tomuto poznamenává, že společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje, byla-li by vozovka v perfektním stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky a byl-li by snad žalobce na vozovce zcela osamocen. I za těchto laboratorních podmínek by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. I pokud by žalobce nikoho na předmětné pozemní komunikaci neohrozil, není toto nikterak relevantní. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. 1 As 24/2013). Za daných okolností tedy měl soud za to, že by správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně nezmínily otázku naplnění materiálního znaku vytýkaného přestupku, lze tyto závěry odvodit z jiných částí odůvodnění správních rozhodnutí, což soud považuje s ohledem na spáchaný přestupek za zcela adekvátní. Soud neměl pochyb, že správní orgány považovaly materiální znak vytýkaného přestupku za naplněný, o čemž svědčí mj. konstatování správního orgánu I. stupně, že žalobce ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona dne 17. 3. 2017 nedodržel.

63. Jestliže žalobce na svou podporu stran zkoumání naplnění materiálního znaku přestupku správním orgánem odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 48, a ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48, krajský soud uvádí, že předmětné rozsudky obsahují závěry, které se shodují s výše uvedeným rozbohem. Rozdíl je však ve skutkových okolnostech tehdejších případů oproti nyní zkoumané situaci, kdy v případech řešených Nejvyšším správním soudem byly dány významné okolnosti, které mohly vyloučit, aby příslušné jednání bylo přestupkem (např. nepatrný rozsah překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, místo na kraji obce, kde k překročení došlo). Principy obsažené v odkazovaných rozhodnutích tak aplikovat lze, avšak

závěry tam vyvozené již s ohledem na rozdílnost skutkových okolností nikoli, když v případě žalobce nebyly žádné takové významné okolnosti zjištěny a žalobce tyto ani relevantně netvrdil a neprokazoval.

64. Krajský soud proto ani této žalobní námitce nevyhověl.
65. Co se týká dalších žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
66. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
67. Zdejší soud souhlasí se závěry správních orgánů, že do správního řízení nebyly vzneseny žádné důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy

nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006 – 84).

68. Krajský soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil,
že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...).
K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby,
která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu,
že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo
o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostal, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování oznámení přestupku včetně fotodokumentace, videozáznamu a situačního plánu, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících strážníků MP.
69. Žalovaný proto správně uzavřel, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo závěry správních orgánů věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že spáchání předmětného přestupku bylo žalobci dostatečně prokázáno.
70. Pokud se jedná o výhrady žalobce k nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí, nepovažuje soud tyto za opodstatněné a především jakkoli podložené. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace, videodokumentace), podařilo-li se

posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným způsobem zdokumentováno, a vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoliv vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačil). Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

71. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (strážníků MP, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“
72. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se správními orgány v tom, že výpovědi strážníků MP i z tohoto hlediska obstojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 - 54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědí policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti strážníka jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezáujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmito závěry nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).
73. V nyní řešené věci byly výpovědi strážníků MP vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by strážníci měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon

jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Strážníka přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

74. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že strážníci MP měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy nemohou v této souvislosti obstát, neboť žalobce nejen, že žádným způsobem neprokázal, že by právě strážníci MP byli na svých výpovědích ovlivňováni, ale ani neoznačil a neprokázal žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by strážníci MP vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si strážníci MP počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projeví jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující strážníci postupovali zcela nezaujatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.
75. Rovněž je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely z výpovědi dvou zasahujících strážníků, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Všechny svědecké výpovědi se v hlavních rysech shodovaly. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Strážník MP v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od strážníků MP, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že ke spáchání přestupku nedošlo, že jej spáchala jiná osoba aj. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.
76. Krajský soud se nedomnívá, že by byly správní orgány povinny za daných okolností podrobněji zkoumat výpovědi strážníků. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na*

základě důkazního prostředku jediného.“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

77. Pokud žalobce v žalobě uváděl, že měl být spolujezdcem řidiče, který vozidlo řídil v inkriminovanou dobu, považuje soud toto tvrzení za zcela nedůvodné. Ze spisové dokumentace nikterak nevyplývá, že by žalobce při následné kontrole vozidla tvrdil, že vozidlo v době spáchání přestupku, který byl žalobci řádně sdělen a popsán, neřídil on sám, nýbrž jeho spolujezdec. Verze žalobce, že v okamžiku spáchání přestupku řídil vozidlo žalobce jeho spolujezdec, a se kterým se před kontrolou MP na sedadle podle všeho vyměnil, je zcela nevěrohodná a taktéž stěží proveditelná, když dle výpovědi strážníků MP se vozidlo žalobce ztratilo strážníkům MP z dohledu na cca 5 – 7 sekund, přičemž v té době vysokou rychlostí odjíždělo z místa spáchání přestupku. Za takové situace si nelze představit, že by se žalobce v průběhu jízdy vyměnil na sedadle řidiče se svým spolujezdcem, kterého nadto žalobce ani blíže neoznačil. Přestože nebylo povinností žalobce jako řidiče vyjádřit se do oznámení přestupku, které s ním bylo na místě sepsáno, ale pouze jeho právem, bylo nanejvýš nelogické, aby tohoto práva nevyužil, neuplatnil tvrzení na svou obhajobu a nepoukázal by na to, že ve vozidle je spolujezdec, a že tento spolujezdec vozidlo řídil, pokud by toto tvrzení bylo pravdivé. Je naopak přirozené, že osoba, které je sděleno podezření ze spáchání přestupku a toto sdělení je dle jejího mínění nepravdivé, se tomuto podezření brání a uvádí skutečnosti, které je vyvracejí. Rovněž v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně se žalobce k věci samé vůbec nijak nevyjádřil, celé řízení je přitom poznamenáno zjevnými snahami o obstrukce. Až teprve v žalobě se žalobce vyjadřuje toliko obecně ke skutkovému stavu, což samo o sobě věrohodnost jeho tvrzení značně oslabuje. K tomuto lze odkázat na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 26/2012, z něhož vyplývá, že čím později od skutkové události účastník řízení dotváří svou skutkovou verzi v průběhu silniční kontroly, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší. Krajský soud tedy nepovažuje uvedenou verzi žalobce o výměně řidičů za jízdy za věrohodnou, neuvěřil jí, neboť žalobcem popisovaný manévr by byl neproveditelný. Žalobce ani neuvedl důvod, proč tak měl učinit bezprostředně před tím, než vozidlo zastavila hlídka MP. Strážníci MP se přitom shodli na tom, že osoba, která spáchala přestupek, byla shodná s osobou, se kterou byl následně přestupek řešen na místě.
78. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících strážníků MP, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž tento dovodil, že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného

přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

79. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo navzdory přesvědčení žalobce dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty vytýkaného přestupku, jakož i přesné místo a čas spáchání přestupku a všechny okolnosti jeho spáchání. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom, že by chování zasahujících strážníků MP bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce v daném místě uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně.

V. Závěr a náklady řízení

80. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
81. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
82. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
83. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. května 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.